

РЕШЕНИЕ

№ 1069

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **АННА Б. КОВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20221110216434 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на **М. А. А.** от гр.С, ул.»С» № , ет., ап. против Наказателно постановление № 22-4332-022960/10.11.2022 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на жалбоподателя на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП.

В жалбата се сочи, че при издаване на атакуваното наказателно постановление били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а именно по смисъла на чл.57, ал.1, т.8 от ЗАНН – не били описани отегчаващите и смекчаващите обстоятелства, взети предвид при определяне вида и размера на наказанието; както и необсъждане на възраженията на нарушителя срещу съставения му АУАН.

На следващо място, в жалбата се излагат аргументи, че с конкретните си действия като водач на МПС жалбоподателят не бил допуснал нарушение на правилата на ЗДвП, което да предизвика извършване на обоснована проверка. Изразяват се съмнения в достоверността на резултатите, отчетени при тестване с Drug Test 5000 и Drug Test 3000, като се твърди, че приемът на редица медикаменти водел до показване на неточен резултат на теста.

Жалбоподателят **А.** твърди, че на инкриминираната дата около 21:00 часа

имал среща със свой приятел, като по –рано през деня приел таблетка „Диазепам“. Към 02:00 часа потеглил с автомобила си към къщи, заедно с трима приятели, като по пътя се разминал с полицейски автомобил. Без да е допуснал нарушение на правилата за движение, полицейските служители го спрели за извършване на проверка. В хода на проверката водачът бил тестван за употреба на алкохол, като тестът не показал наличие на алкохол над допустимата граница. След това служителите на МВР поискали да тестват водача за употреба на наркотици, но последният отказал това. Вследствие на отказа на водача да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, му бил издаден талон за медицинско изследване, като следвало да даде кръв за анализ в срок от 45 минути в посоченото в талона лечебно заведение. Жалбоподателят А. не дал кръв за анализ, защото като юрист знаел, че резултатът от кръвния тест ще бъде готов след 5- 6 месеца, като до тогава щял да бъде с отнето СУМПС.

По изложените съображения се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени обжалваното наказателно постановление.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява, като в дадения ход по същество на делото пледира за отмяна на атакуваното НП. Твърди, че полицейската проверка продължила дълго време и нямал възможност да отиде до ВМА и да даде кръв в посочения в талона, срок. Искал да стори това в частна лаборатория, но полицейските служители му обяснили, че е невъзможно.

Административно-наказващият орган, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.10.2022 г. около 02:00 ч. в гр.София, по ул. „Асен Разцветников“ с посока на движение от ул. „Ангел Каралийчев“ към бул. „Симеоновско шосе“ жалбоподателят М. А. А. управлявал лек автомобил марка „Ш Ш“ с рег. № , собственост на „А“ АД, когато бил спрян за извършване на полицейска проверка от патрул на 04 РУ – СДВР.

В хода на извършената проверка била установена самоличността на водача и на пътуващите в автомобила пътници. Впоследствие на място бил повикан екип от СДВР – ОПП за оказване на съдействие по случая. Водачът на лекия автомобил бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест дрегер“, като отчетения резултат бил под допустимата граница от 0,5 промила. След това св.Д. – на длъжност мл.автоконтрольор в СДВР -ОПП предложил на водача на лекия автомобил да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Drug Test 5000“, но последният отказал.

На А. бил издаден талон за медицинско изследване № 107959 с отбелязване, че следва да се яви във Военно-медицинска академия в указания

срок от 45 минути след връчване на талона срещу подпис. Жалбоподателят подписал талона за медицинско изследване, но не се явил в посоченото лечебно заведение и не дал кръв за анализ.

За констатациите от извършената проверка свидетелят Драган Зарев съставил против водача на лекия автомобил М. А. А. АУАН с бланков № 762580/20.10.2022 г., в който квалифицирал установеното нарушение по чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП. Актът бил предявен и връчен на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал с отбелязване, че има възражения.

На място било иззето и свидетелството за правоуправление на МПС на водача.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не е било депозирано писмено възражение против АУАН.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното в настоящото съдебно производство Наказателно постановление № 22-4332-022960 от 10.11.2022 г., с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, жалбоподателят бил санкциониран на основание чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП с „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца.

Препис от наказателното постановление бил връчен срещу подпис на жалбоподателя на 29.11.2022 г.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр.чл.84 –АУАН с бланков № 762580/20.10.2022 г., талон за медицинско изследване № 107959, докладна записка, справка-картон на водача, Заповед № 8121-к-13770/29.10.2019 г. и Заповед № 8121-З-1632/02.12.2021 г. на министъра на МВР за определяне на длъжностните лица от МВР за съставяне на АУАН; както и от гласните доказателствени средства.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля- актосъставител 3, от които се установява, че водачът на МПС е бил спрян за извършване на полицейска проверка, в хода на която отказал да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества. След това на водача бил издаден и връчен срещу подпис талон за медицинско изследване.

От приложения към материалите на делото талон за медицинско изследване безспорно се установява, че същият е бил връчен срещу подпис на водача М. А. в 03:45 часа на 20.10.2022 г., с указание, че следва в срок от 45 минути да се яви да даде кръвна проба за анализ във ВМА.

Съдът кредитира всички събрани по делото писмени доказателства, тъй като същите изхождат от компетентни органи и няма основания за поставянето им под съмнение.

Предвид изложеното, възприетата от съда и описана по-горе фактическа обстановка, установена на първо място от презумптивната доказателствена сила на АУАН, въведена изрично с разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, показанията на св.Зарев и приобщените писмени доказателства, не беше оборена от страна на жалбоподателя.

С оглед спецификата на производството и на защитаваните обществени отношения при нарушения по ЗДвП е въведено изключение от общите правила за доказването в административно-наказателния процес, като доказателствената тежест е разместена - в тежест на жалбоподателя е да обори констатациите в АУАН, които до доказване на противното се считат за верни.

В настоящия случай жалбоподателят не опроверга доказателствената сила на констатациите в АУАН.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, и в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, с оглед на което жалбата се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност. При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете, визириани в разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчване на АУАН и НП на жалбоподателя.

Вмененото във вина на жалбоподателя А. нарушение е описано ясно и съдържа всички елементи от обективния си състав и съответстващата му правна квалификация, с което по никакъв начин не се ограничава правото на защита на нарушителя, респ. възможността му да разбере фактическите и правни рамки на обвинението и адекватно да организира защитата си, което в действителност е сторил. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на издадения санкционен акт.

Във връзка с твърдяното в жалбата за необсъждане на възраженията на жалбоподателя срещу съставения му акт от страна на АНО при издаване на атакуваното НП, съдът следва да отбележи, че в материалите на административно –наказателната преписка не се съдържа писмено възражение от жалбоподателя срещу съставения АУАН. Само за пълнота на изложението съдът ще посочи, че необсъждането на възраженията срещу акта, макар и да е нарушение на процесуалните правила, не е от категорията на съществените такива, особено когато в НП са изложени подробни мотиви относно обстоятелствата по извършване на деянието и съставомерността му, както и описание на доказателствата, които подкрепят направените изводи.

По същество на нарушението съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП –„ Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични

вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“.

Съгласно трайната съдебна практика нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП въвежда, както позитивно правно правило за поведение, така и предвиждащата се санкция за нарушаването му. Също така трайно се приема в съдебната практика, че нормата съдържа няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и няколко от формите на изпълнителното деяние.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в нея съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елементи от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца, а последващи довършването на деянието обстоятелства, водещи до отпадане наказуемостта и противоправността на извършеното, подобно на хипотезите на чл. 18, ал. 3, б "б" НК /отказ от довършен опит/ или чл. 292, ал. 1, т. 2 НК /в която хипотеза лице, извършило лъжесвидетелстване се отказва пред надлежния орган от своите неверни показания до влизане на присъдата или решението в сила и преди да е възбудено срещу него наказателно преследване за това/.

На извод, че нарушението при първата от въведените в чл. 174, ал. 3 алтернативи е довършено със самия отказ да се извърши проверка с техническо средство, навежда и разпоредбата на чл. 3 от Наредбата, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка, едновременно с издаване на талона за медицинско изследване, а е ноторно известно, че АУАН няма как да бъде издаден за деяние, което не представлява административно нарушение.

АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни признаци от обективна и субективна страна, както и фактите, сочещи на връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител. Срещу тези факти нарушителят трябва да се брани. В този смисъл посочването на всички съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя. Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същия да бъде

запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административно-наказателното производство, т. е към момента на съставяне на АУАН, като очертаването на тези фактически рамки на по-късен етап- на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие не санира пропуска тези обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН.

На следващо място, както вече се посочи АУАН очертава предмета на доказване в административно наказателния процес, което означава, че административно наказателната отговорност на лицето, сочено като нарушител може да бъде ангажирана, само ако обстоятелствата посочени в АУАН се докажат в хода на съдебното следствие и могат да се субсумират под състава на определено нарушение. От сочения принцип следва, че отговорността на нарушителя не може да бъде ангажирана въз основа на съставомерни обстоятелства, които са разкрити в хода на съдебното следствие, но които не са посочени в АУАН.

Съотнесени към конкретиката на настоящия казус, посочените принципни положения, индикират, че АУАН и НП отговарят на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН за посочване на съставомерните фактически обстоятелства.

Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че жалбоподателят М. А. А. в качеството си на водач на МПС не е изпълнил задължението си по чл. 174, ал. 3 ЗДВП да оказва съдействие на компетентните държавни органи по установяване на релевантни за ситуацията обстоятелства, сред които безспорно, попада и проверката за управление след употреба на алкохол и наркотични вещества.

Съставът на нарушението включва изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие.

От субективна страна, деянието е извършено виновно, при пряк умисъл, тъй като нарушителят, в качеството си на правоспособен водач на МПС е съзнавал своите собствени задължения и тези на контролните органи, но извършил неправомерен отказ да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, без да е налице уважителна причина за това (в какъвто евентуален случай, субективната страна би била предмет на по-детайлно обсъждане, в съответствие с изложената конкретика). Съдът не кредитира с доверие изложеното от жалбоподателя в хода по същество, че тестът, с който предстояло да бъде тестван бил изцапан и той затова отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества. Същият е имал възможност да впише това обстоятелство, като възражение в акта и да помоли контролните органи да бъде тестван с друго техническо средство. Обстоятелствата, че жалбоподателят е имал съмнение в достоверността на резултата, отчетен с Drug Test 5000, както и че е употребил таблетка „Диазепам“ също не са извинителни такива, които да оправдаят отказа му да бъде тестван с техническо средство Drug Test, а още по –малко пък да не даде

кръвна проба, която да бъде подложена на анализ, като при съмнение в достоверността на последния, жалбоподателят ми могъл да поиска да се извърши повторен анализ и на взетата контролна проба кръв.

Твърдяното от жалбоподателя, че нямал достатъчно време да стигне до ВМА и да даде кръв, също не се възприема като достоверно от настоящия съдебен състав. Действително лекият му автомобил е бил спрял за извършване на проверка в 02:00 часа от екип на 04 РУ – СДВР. По –късно за оказване на съдействие на мястото е пристигнал екип на СДВР- ОПП в състав от св.3 и колегата му –П Ч, като едва при приключване на проверката, на водача на МПС е бил съставен АУАН и издаден талон за медицинско изследване – в 03:45 часа. Водачът е имал възможност да се предвижи до указаното лечебно заведение в посочения срок от 45 мин., но дори и да закъснее би могъл да отбележи причините за закъснението си, които следва да бъдат вписани в протокола за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози.

В конкретиката на настоящия казус от страна на жалбоподателя не са изложени твърдения, не са ангажирани и доказателства същият след съставяне на АУАН да се е подложил на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, въпреки връченият му срещу подпис талон за медицинско изследване, описан както в АУАН, така и в НП.

От гореизложеното следва изводът, че по делото остана недоказано наличието на последващи изключващи отговорността на дееца обстоятелства, поради което съдът намира, че в конкретния случай е осъществен от обективна и субективна страна съставът на нарушенията по чл.174, ал.3, пр.1 и пр.2 от ЗДвП. В случая е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, което не представлява процесуално нарушение, още по –малко пък съществено такова, което да доведе до отмяна на атакуваното НП.

Кумулативно предвидените от закона наказания за това нарушение са в абсолютно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да ревизира същите, при наличие на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, каквито в случая не са налице.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че изключителната обществена опасност на нарушенията по чл. 174, ал. 3 ЗДвП произтича от това, че същите не само се явяват предпоставка за избягване на евентуална наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 1 НК и чл. 343б, ал. 3 НК, но и крият потенциален риск от значително засягане на обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспортната дейност, живота и здравето на участниците в движението, което и обуславя необходимостта от обществена нетърпимост към тях.

По изложените съображения, настоящият състав прие, че атакуваното

наказателно постановление е правилно – законосъобразно и обосновано, и като такова следва да бъде потвърдено.

При този изход на правния спор и на основание чл. 63д от ЗАНН разноси се дължат в полза на АНО, който не е поискал своевременно присъждането на такива, поради което и съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 и ал.9 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-4332-022960/10.11.2022 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на М. А. А. на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____